

300.

Погребани са спомените смътни
За масови убийства чрез разстрели,
От обич вече е обвзет векът ни
И той убива с музикални трели.

Присъди изпълняват цугтромбони,
Китари, барабани и тромпети,
Със микрофони, или с мегафони,
И с ударно повтаряни куплети.

“На парти пак си ти!”, като хиена
певецът изкрещява двайсеторно, -
засилен като острие рефрена
убива и се връща пак покорно.

И колкото и да изглежда странно,
Шумоубийството нарича се хуманно.

301.

Народите
запяват одите
Според поръчката
На Пръчката.

По дирите
На командирите
Вървят поетите
С заветите.

Впоследствие
Хвалебствия
Изпълват с лъчезария
България.

Но само да не паднете
В прегръдките на гладните!

302.

Разтърсващо и страшно му е името –
Съмнение! “Във всичко се съмнявай!
На никого не вярвай!” днес крещи ми то,
“Да се съмняваш, нивга не преставай!”

Ще бъдат ли оставени невинните
Да си живеят като честни хора
През тягостния наниз на годините
Без да познаят ада на затвора?!

Безгрешни няма. Всяко поколение
На тази пренаселена планета
Расте и поумнява чрез съмнение

Във правдата на своите събратя
И във Законността общоприета.

Но също и във Истината свята...

303.

В музея ни събрани тук са
Неща непривлекателни наглед,
Които стават част от лукса,
Щом прочетем на ярък етикет,

Че сред музейните предмети
Е нощното гърне на някой крал,
Или протрити еполети
На стар прославен тилов генерал.

Лъжица, вилица, корона
След допира си с кървавата длан
На историческа персона

Веднага стават ценни във очите
На всеки, който е призван
Да служи в храма на парите.

304.

Празнични посмъртни песнопения
Увенчават Делото на Гения;
Той сега се чувства най-добре,
Щом от глад успял е да умре.

Колко много честни почитатели
В сетния му път са го изпратили!
С тяхна помощ би останал жив,
Жизнерадостен, дори щастлив.

Но, уви, в житейската лотария
Печелившите са все бездария,
Те навред с предимство се тълпят,
А за гениите – Оня свят...

С общата признателност, че те са
Съзидателите на прогреса.

305.

Наказанията за почтеност
Постепенно стават все по-строги
Спрямо всички мислещи двуноги,
Вярващи в тази спорна ценност.

Тях не ги затварят във тъмница,
Пускат ги на воля сред тълпите
И те лесно биват там разкрити,
Въпреки нормални че на вид са.

Право на помилване те нямат,
Но не се оплакват от съдбата
И не свеждат никога челата,
Сякаш Истината им е храмът.

Затова намират за уместно
С нея да ги погребат съвместно.

306.

Живеем си във два съвместни свята –
На Истината и на Новината,
Те борят се без отдих всеки ден
И всеки знае кой е победен.

Когато Новината се гримира,
Тя лесно вестниците окупира
И с помощта на родни писмена
Омайва бързо цялата страна.

А Истината, е ли и не е ли,
Не влиза в набеязаните цели,
По-важно е под небосклона наш
Да се поддържа най-висок тираж.

И затова тъй точно днес приляга
За вестникаря римата “тояга”.

307.

Тя се захвана с писане от скука.
Пописваше с прилежност непрестанна,
Отказа се от висшата наука,
Писателка обаче тя не стана.

Завиждаха ѝ множество познати:
“Красива, жизнерадостна и млада!”
Съдбата благосклонно ѝ изпрати
Безплатно Самотата за награда.

Затвори се във себе си навеки
И се прости спокойно с красотата,
Когато по житейските пътеки

Тя тръгна на живота си към края,
Все тъй прегърната от Самотата...
И заедно те влязоха във рая.

308.

Светът непоправим е. Общо взето.
Известно е на всеки стар циник.
Това е заключение, което
Доказва ни животът всеки миг.

Намират се обаче хора странни
С неподозирано голяма страст,
Старателни, но вечно неразбрани,
Защото търсят правдата на глас.

Те редки са като сърдечна ласка,
Но всеки притежава ценен дар,
Чрез който цялата планета тласка

По пътя на успех и на разцвет,
Напук на господар, тиран и цар,
Или на друг безмозъчен предмет.

309.

В предсмъртен ужас е Невинността
Откакто заживя сред престъпления;
Отвред присъди получава Тя.
И поражения... И поражения...

За нейните разплакани чеда
Светът е днес изпълнен със премеждия
И спомени за тъжна свобода,
А погледът им вече без надежда е.

Изтребва ги безликият Терор
Чрез гибелта на хиляди заложници
/Без никаква възможност за отпор!/

Със бомби, със картечници и мини –
Деца, свещеници или художници,
Виновни за това, че са невинни.

310.

Граничната бразда... Кръвта по нея
Изхранва боговете на войната,
Омразата разцъфва там и зрее
С цената на Смъртта, до смърт позната.

От прадедите ни е завещана
Ведно с бодли по телените мрежи
И клетвата – за нейната охрана
Живот да жертват старци и младежи.

И цялата Земя е разделена
От границите – дълги или къси,
Опустошена и окървавена,
Защото хората не са с ума си,

Когато се наложи да прозрат,
Че неделим за всички е светът.

311.

Какво ли значи думата “Раковски”
За днешния обикновен човек? -
Изглежда тя абстрактно-философски
В един прибързано настъпил век.

Решим ли да попитаме тактично
Самоуверения бодигард,
Той ще възкликне: “Зная го отлично!
Това е името на булевард!”

За друг ще бъде етикет на водка,
За трети – герб на футболен отбор,
А за четвърти – лодка за разходка
Или заводи за изкуствен тор.

Кой ще разкаже утре на децата,
Че Той е първожрец на Свободата?

312.

Човек започва всяка светла заран
Остатъка на земните си дни,
От тежките си грижи претоварен
И с вяра във щастливи бъднини.

И грижите, и вярата, са вечни,
Те надживяват земния живот,
И заедно със робства безконечни
Съпътстват целия човешки род.

А вярата, безумна и омайна,
Дарява всички с прелестни лъжи,
Изпълва ги със обич всеотдайна
И като ангел над света кръжи,

За да го пази вътре и отвън,
Неуязвима като хубав сън.

313.

Все по-самотни стават градовете
При своя непреодолим растеж,
Изпълва ги невзрачна тъжна гмеж
От скитащи самотни силуети.

Те мразят себе си и самотата,
Наричат чужда своята вина
В очакване на нови времена,
Когато хората ще станат братя.

А всеки сам ще чака дотогава
Ведно със всички в своя колектив,
Ще проверява още ли е жив
Срез мрака на всеобщата забрава

И ще гласува, щом го призоват,
Във полза на глупците всеки път.

314.

Във нашата действителност разгашена
Разцъфва буйна радио-просташина,
Тя ден и нощ разпръсква надалеч
До смърт осакатена родна реч.

Едни и същи жалки безграмотници
Се именуват радио-работници,
Заекват, фъфлят, гаврят се без страх
За радост и на други, като тях.

Върлуват в радиото ни демоните,
Обсебили нахално микрофоните,
Като си мислят, че е много шик
Да не говорят български език.

И с основание навярно смятат те,
Че никой няма да им спре заплатите.

315.

Големият и абсолютен студ
Дали е в тази абсолютна нула,
Която в мислите ни е нахлула
На Келвин след прославения труд?

В света на веществата тя е праг
За всички претворби на топлината,
Но за студа, вселяващ се в душата,
Не съществува нечий краен знак.

Там всеки студ е всъщност предпоследен,
А всеки следващ още по-дълбок
Пред погледа на равнодушен бог,
Скрил в пазвата си ключ към рая леден...

Той всички проверява ни подред,
Кой най-добре е запасен със лед.

316.

От Запад се командва днес живота ни,
От хладнокръвни алчни хитреци,
Със планове, подробно разработени,
Че уж ни канят в техните дворци.

Водачите ни поглед са вторачили
Със вяра в очевидните лъжи,
А нашенецът чуди се, да плаче ли,
Или с безумците да се сдружи.

Ще го дарят със коравосърдечие,
Със право да лети на самолет,
С измамната увереност, че вече е

Любимец първозван на Евро-властите,
А може да му купят и билет
За сватба в Хага между педерастите.

317.

Правото на болка май е главното
Сред неотменимите права...
Тъй безпрекословно е и славно то
За петте човешки сетива!

Нашето прекрасно мироздание
Може и без много свободи,
Но ако остане без страдание
Нищо свястно няма да роди.

Болката е с ясни пълномощия
В двора на могъщия деспот,
Гдето всяко мъдро денонощие
Тя обслужва честния живот.

А за организма на невинните
Даже действа като витамините.

318.

Пътят към мечтите е безкраен,
Затова е и еднопосочен,
Даже и нещастникът окаян
Има право на билет безсрочен.

Все едно, че тръгва към Небето
И да се завърне няма начин
Към загадките на Битието
И към неговия образ мрачен.

Най-доброто в рая на мечтите
Е, че не зависят от забрани,
Няма как да бъдат те убити

Нито със закони правосъдни,
Нито със заплахи и закани.

Тях и Бог не може да помръдне.

319.

Да, техниката промени света,
Но без да се докосне до душата ни,
Където изблиците на страстта
Са надалеч от всякакво пресмятане.

Да, техният закон остава скрит
За разума на интелектуалеца,
Дори за днешния космополит,
Но се родее със неандерталеца.

А ние всички чудим се, дали
Душата ни чрез бъдеща хармония
Ще може нявга да се раздели

Със пещерните си превъплощения,
Възникнали по някаква ирония
Преди безмерно много поколения.

320.

Навред нравоугодниците честни
Със искрена увереност твърдят,
Че според заповедите небесни
Страната ни върви по верен път.

С предимство имат право на пощада
Безпомощните старци и деца,
Но много всеки между тях изстрада,
А никой властите не порица.

Безропотно измират – тихи, чинни,
Без да надигат недоволен глас,
/По силата на тайнствени причини,

Които допринасят за това/
И те не ще дочакат светъл час,
За да използват своите права.

321.

Под покрива на надпис “гениален”
Се струпват най-различни имена
След принос някакъв първоначален,
Платен, било от мъж, или жена.

Те притежават клетки в календара
Със продължителен абонамент,
Историята ги приема с вяра
Във своя овехтял апартамент.

От Анибал и Цезар до Вергилий,
През Месалина и Наполеон,
Е пълно с хора, нормата покрили,
За да постъпят в бляскав пантеон.

А там, /от обществото всепризнати/
Играят ролята на експонати.

322.

Човеците взаимно се избиват
От обич, злоба или ей така –
Когато първо удрят, а мотивът
Се свързва после с Божата ръка.

Защо ли е във нас всесилен звярът
Със неговата ненаситна стръв
И със нагоните, които карат
Да ги засища със пролята кръв?!

А мирните дела са сътворени
От някакви чудати същества,
По странно съвпадение родени

Във резултат на първороден грях
Сред тъй наречените мнозинства,
За да се хвалим ние всички с тях.

323.

Водачите все повече треперят,
Изпълнени с томителни съмнения
Как любовта народна да премерят
Чрез електронните изобретения.

Тях непрекъснато ги охраняват,
Предпазват ги от чуждо посегателство,
Чрез ТВ-камери им правят завет
Против куршуми и против предателства.

Те роби са на своята охрана
Във къщи, в офиса си и в колата
Без изгледи за някаква промяна

И с вечен страх от бедстващите маси...
А бедните откриват свободата
Във дебрите на неизвестността си.

324.

Зъл гений управленската ни мисъл
На скудоумие я е орисал –
Началниците, почнат ли да сричат,
Като близнаци всички си приличат.

Начеват с “Вярно е, че трудност има,
Но тя е свързана със злата зима,
Правителството ни полага грижи,
То скоро работите ще задвижи...”

И по-нататък: “Всяко безпокойство
Е пречка за доброто преустройство.
Приканваме ви кротко да търпите,
Защото временни ще са бедите.”

А ние с послушание познато
Ще чакаме до куковото лято.

325.

Лукреций Кар е бил клинично луд,
Но ученият свят го уважава
За неговия превъзходен труд,
Донесъл му хилядолетна слава.

“За естеството на нещата” днес
Е като библия на атомизма –
Нормалните приемат, че е чест
да зрат света през лудата му призма.

Към него да се приобщиш с цитат
Показва, че си много ерудиран
На книгите сред пъстрия парад;

А от съмнения и гняв едва ли
Спокойният ти разум е раздиран,
Че Кар труда си в стихове създал е.

326.

Словата се износват, като дреха,
И бавно се превръщат във отпадъци-
На всяко ново слово за успеха
По пет-шест умъртвени думи падат се.

Днес тучните полета са “масиви”,
Разположението им - “позиция”,
В “парцели” се превръщат всички ниви,
Вложението пък е “инвестиция”.

Управителите са “менажери”,
Изписват на латиница обявите,
Наричат себе си “функционери”

И с безразсъдното си поведение
Езика на дедите ни поставят те
В ковчег за всенародно погребение.

327.

Да бъдеш честен, *ако се налага*,
Е благодатно правило в живота,
То лесно и завинаги приляга
Еднакво на слугата и деспота.

Така целта превръща се във средство
За утвърждаването на морала
И ценен дар, оставян във наследство,
На бъдните борци за Идеала.

Почтеност, придружена от боязън,
Е съчетание прекрасно, чудно,
И начин, за избраници запазен,

Как да достигнат възраст стогодишна
Без тежка старост, или детство трудно,
В съгласие със Волята всевишна.

328.

Претъпкана с прочути мъртавци
Е цялата съвременна История,
Сред тях блестят царе и храбреци-
Борци за чест и нови територии.

Не е ли много любопитно как
И мъртвите са в спор за власт над Времето?
Един на друг те си подлагат крак,
И носят на безсмъртието бремето.

Едни от тях успяват, други не,
Защото са безмилостно пометени
От нов герой във някое клане,

Родено от душевно затъмнение...
А лаврите, с които са почетени,
Потъват в океани от забвение.

329.

“Пастъор – общочовешки благодетел”
е надписът над неговия гроб,-
Титанът, който първи предусетил
как да се справим с не един микроб.

И този надпис, в камъка изсечен,
Е входен знак в научния Парнас
За приноса му, всепризнат и вечен,
В борбата срещу вирусния бяс.

А приживе е клеветен и гонен,
Преследван до последния си миг
От онзи зъл бяс, тежък и законен,

За чийто удар в никоя витрина,
Дори на склад при Дявола велик,
Не се намира засега ваксина.

330.

Щастлив да бъдеш днес е неприлично,
Когато шества повсеместен глад,
Но въпреки това периодично
Щастливи хора ражда този свят.

Щастливите умеят да сънуват
На яве всеки хубав цветен блян,
Да се надяват и да пророкуват,
Че Дяволът ще бъде нявга спрян.

Прославят сладката самоизмама
За изгрева на праведната мощ
В просторите безименни на храма,

Към който се стремят със всички сили,
А после ги поглъща вечна нощ
Преди да разберат, че са сгрешили.

331.

Отдавна Истината и Лъжата
Зависят от Съда и Адвоката,
Разменят лесно своите места
По призивите на Законността.

Всесилната прислуга на Темида
Се грижи бащински за Индивида,
Внушава му респект към всяка власт
И взима двеста долара на час.

В съда за Истината се наддава
И по-богатият я получава
След спор на адвокат със прокурор,
А бедният без спор е за затвор.

Богинята, с превръзка на очите,
И глухоняма става чрез парите.

332.

Красотата, странница случайна,
Кой ли е допуснал на Земята?
Може би избягала е тайно
Със Адам и Ева. И змията.

Бягството ѝ са узнали късно,
Но от рая са я прокълнали
Още през годините невръстни
Да презира хули и похвали.

Тя създава страсти и тревоги,
Но сама остава безучастна,
Безразлична, прелестна и строга

Сред възторг на звани и незвани,
Доброволно станали подвластни
На прищевките ѝ неразбрани.

333.

Титлата “голям специалист”
Се лепи чрез самообявяване,
Всеки тип със замисъл нечист
Своите измами предоставя ни.

Не един посредствен политик
/Обявил се гордо за *общественик*?!/

Става атомен енергетик,
Архитект, химик или естественик.

И в обсебения парламент,
В институтите и в комитетите
Не пропуска точния момент

За да каже как умело може
Да изпълва със мъгла декретите,
писани върху човешки кожи.

334.

Колко души днес четат Baudelaire,
Кой познава римите му спривави
И страданията му безмер,
Въплътени в несравними стихове?

Малко сред човешкото море
знаят на Поезията силата,
Милиарди чувстват се добре
На Незнанието под закрилата.

Възхиттителен и неразбран
Си остава Принцът на поетите,
Неговият ръст на великан

Съзерцават само посветените,
А тълпата слави силуетите
На боксьорите и манекените.

335.

Живеем с денонощни привидения,
Неосезаеми, но всемогъщи,
Като трагични олицетворения
На дѣмони, навек едни и същи.

Сгъстява се роякът на забраните -
Сполитат ни отвред на всяка крачка,
А най-доброто средство срещу раните
Са днес банкнотите в дебела пачка.

Те вдъхват безопасност на малцината
Носители на тяхната магия
Чрез новите насоки в медицината,
Отнасящи се се само до ония,

Които властват на себеподобните.

Но са безпомощни във Преизподнята.

336.

Пътуват облаците без предел –
Предмет на поетически обстрел,
Най-поголовно биват те възпявани
И в нежни стихове обезсмъртявани.

С какво мъглявата небесна смес
Поражда неотслабващ интерес?
Тя странства без да спре хилядолетия
Сред изречения и междуметия

В пространствата на не един роман
За вход към Вечността предначертан,
А също неизменно и в поемите,
Без оглед на това, какви са темите.

Защото облаците всеки път
Умеят образа си да менят.

337.

Говори се от стари времена,
Че демокрацията е прекрасна
И че чрез нея в нашата страна
Ще разцъфти държава първокласна.

И тя разцъфна вече, но уви,
Единствено за типове престъпни –
Такъв “свободен” вихър се изви,
Че всичко живо и умряло тръпне.

В прослава на избрания хомот
Струи порой от думи непрестанни,
Тълпата обявяват за народ,
А банди търсят кожи недодрани.

Но гражданинът ни обнадежден
С търпение добре е запасен.

338.

Във “Никога” е пълно с мъртво време,
Спят непробудно дните и минутите,
Там няма непредвидени проблеми
И е стабилен курсът на валутите.

Във “Никога” куршумът не улучва,
Миролюбиво са прибрани сабите,
Очакваната подлост не се случва,
А силните не унижават слабите.

Замлъкнал е звукът във гласовете,
Пленен от вездесъщото безвремие,
Луната се опитва да му свети

Със своя блед жълтък от небосвода,
А героичното ни древно племе е
Застинало на път към ешафода.

339.

Защо не виждаме Исус дебел
По всичките икони многобройни?-
Не се е никой с грижата заел
Да ни снабди със данни по-обстойни.

Евангелистите накуп мълчат
За външността на нашия Спасител
И формите на неговата плът
През краткия му път на земен жител.

Показват ни го недохранен, блед,
С безмълвна мъка, скрита във очите,
Като че сякаш давал е обет
В прилежен глад да си довърши дните.

Но според мен е още под въпрос
Физическият образ на Христос.

340.

Старателно и строго всяка черква
Подменя Същността със Външността
И правдата човешка се зачерква
От златната писалка на властта.

Хоругви, плащеници и тиари,
Молитви, със или пък без тамян,
Увличат млади и подкупват стари
Да вярват в идол, с блясък увенчан.

Зад блясъка витае пустотата,
Наричана понявга Свят чертог,
Във който Простотата на Земята
Отглежда своя сляп пореден бог

За радост на великите сатрапи,
Монарси, узурпатори и папи.

341.

За миналото мъртво със любов
Се сецат старци, от тъга сломени,
В очакване на смъртния покров,
За който днес са предопределени.

На бъдещето мракът ги гнети,
Изчезнали са сладките заблуди,
Отдавно спят младежките мечти
И няма, няма кой да ги събуди.

Студена и всевластна яснота
Пронизва битието им печално,
От Спомена не скрива нищо тя,

Преследва ги с видения предишни
И кара ги с усърдие нахално
Да кажат, че са станали излишни.

342.

Множат се клетниците безотрадни
И по-високи стават катедралите,
Където във хранилища грамадни
На завет отлежават идеалите.

Молитвите предшестват боговете
По пътя на човешкото страдание:
“По-бързо боговете измислете!”
Е тяхното отчаяно послание.

Големи, малки, млади или стари!-
Растат на божествата ни дузините,
И всеки другия да изпревари

Със сила или хитрост се старае
На Глобуса ни гладен сред пустините.

А след смъртта ни обещават рая.

343.

Неправдата достъпна е за всички
Във царството на Злото всепризнато,
Създадено от двете алхимички,
Които от Лъжата правят злато.

Темида е с превръзка на очите,
За да не вижда и не се срамува,
Но със отличен усет към парите,
Които ѝ помагат да не чува.

Полицията също е незряща,
Но е с тояга здрава във ръцете,
Стоварва я върху ви, щом ви хваща,
И удря, удря, докато умрете.

Така обществената ни агония
Накрая те превръщат във хармония.

344.

Животът ни на този свят изглежда е
Поредица от шеметни премеждия,

Ако за него съдим по интригите,
Разказвани из филмите и книгите.

На добродетелите ни устоите
Се защитават смело от героите,

Но повечето случки многочислени
Са все измислени, са все измислени.

А всъщност всекидневните реалности
Са пълни с продължителни баналности,

Чието делнично предназначение
Е в неизбежното им повторение.

И главната награда за писателя
Е сладката измама на читателя.

345.

Речта на бебетата е невинна,
Защото тя е нечленоразделна,
Обвзета е от радост без причина
И като щастието е безцелна.

Не вярват, но самите те са вяра,
Която своя свършек надживява
На битките житейски сред пожара
Чрез призрака на бъдещата слава.

И от това божествено кърмило,
Събрало обич и добра надежда,
Образованието светлокрило
Слуги и господари произвежда,

И много още благородни хора-
Едни *извън*, а други *във* затвора.

346.

Подхване ли ви старческата кашлица,
Сърцето си за другите затваряте,
Да проверите мислите на страж ли са...
И почва времето на мемоарите.

А те приличат много на сладкишите,
Защото с доста захар са поръсвани,
И по-нататък, докато ги пишете,
Отново ги подслаждате. До втръсване.

Скрижалите са пълни с информации
В очакване да бъдат отпечатани
С подкрепата на важни декларации,

За да допълнат нашата идилия
И честната прослава на страната ни
Чрез вашите живителни усилия.

347.

Салфетките са като политиците,
Не стават за използване двукратно -
Веднъж изцапани, след туй езиците
За смет ги обявяват безвъзвратно.

Затъват на забравата в угрозата
Без оглед на красивата си шарка,
Дори ако типът на целулозата
Е с най-висококачествена марка.

Навлезли в градската канализация,
Те обявяват себе си за жертва
На непризнателната демокрация,
Която имената им зачертва.

С надеждата, че в някой хубав ден
Ще бъде подвигът им оценен.

348.

Страната се разграбва,
Народът ни отслабва,
Властта ни казва, трябва
Да теглим и мълчим.

Тъй “трябва” се превръща
Във сила вездесъща,
Завинаги присъща
На строя ни любим.

А като черни врани,
На кървав пир събрани
Палачите сноват

И режат без умора
От беззащитни хора
Човешка жива плът.

349.

Защо живеем в криви времена?
Часовниците ни ли са повредени?
Или усещането за вина
Ни кара да се движим все приведени?

Заробват ни със бой или без бой,
И депутати, и доброжелатели,
А историческият ни застой
Е факт по всички важни показатели.

Привнесени и родни чужденци
Ни водат, както води се добитъка,
Пред погледа на славните предци
И гневната им буреносна критика:

“Забравяш ли, нещастнико, че ти си
потомък на великия Паисий!”